

Αρχιερατική αγρυπνία και κουρά μοναχού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά στη Βέροια

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Πέμπτη 13 Νοεμβρίου το βράδυ ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας [κ. Παντελεήμων](#) προεξήρχε στην Ιερά Αγρυπνία στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας για την εορτή του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και της Αγίας Οικογενείας αυτού και τέλεσε την κουρά (ρασσευχή) του κ. Ιωάννη Δημόκα δίδοντάς του το όνομα Ιερώνυμος, προς τιμήν του Αγίου Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου.

Στην Ιερά Αγρυπνία τέθηκε σε προσκύνηση τεμάχιο του Ιερού Λειψάνου του εορταζομένου Αγίου.

Την προσεχή Κυριακή θα τελεστεί η εις διάκονον χειροτονία του Μοναχού π. Ιερωνύμου στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Αλεξανδρείας.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Πάτερ ἱερέ Γρηγόριε, σύ τόν Θεόν ἐκ παιδός, ἀγαπήσας ἐξέφυγες, ὕλικήν προσπάθειαν καί τοῦ κόσμου τό ἄστατον· καί τόν Σταυρόν γενναίως ἀράμενος, τῷ σῷ Δεσπότῃ κατηκολούθησας».

Στίς λίγες αὐτές λέξεις συνοψίζει ὁ ἱερός ὕμνογράφος, ὁ Θεσσαλονικεὺς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος, τή ζωή τοῦ συμμοναστοῦ καί φίλου του, ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ προστάτου τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς καί τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τή μνήμη τοῦ ὁποίου τιμοῦμε καί πανηγυρίζουμε ἀγρυπνώντας ἐνώπιον χαριτοβρύτου τμήματος τοῦ ἱεροῦ του λειψάνου.

Καί πῶς περιγράφει ὁ ἱερός ὕμνογράφος καί βιογράφος τοῦ μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας τή ζωή τοῦ τιμωμένου ἁγίου;

Τήν περιγράφει πρωτίστως ως ζωή γεμάτη από αγάπη προς τόν Θεό καί μάλιστα από τήν παιδική του ηλικία. «Σύ τόν Θεόν έκ παιδός αγαπήσας», γράφει.

Πώς όμως γνωρίζει καί διαπιστώνει ὁ ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος τήν έκ παιδός αγάπη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ προς τόν Θεό;

Τήν ἀντιλαμβάνεται καί τήν διαπιστώνει μέσα ἀπό τή ζωή τοῦ ὑμνουμένου ἁγίου. Γνωρίζει ὁ ἅγιος Φιλόθεος ὅτι ἡ αγάπη προς τόν Θεό δέν εἶναι κάτι στατικό καί ἀδιάφορο. Δέν εἶναι κάτι πού συνδυάζεται μέ ἄλλες ἐπιδιώξεις καί ἐπιθυμίες. Ἡ αγάπη προς τόν Θεό ἐλκύει τόν ἄνθρωπο τόσο πολύ, ὥστε τόν κάνει νά ἐγκαταλείπει κατὰ τό δυνατόν τά πάντα καί νά ἐπιδιώκει νά εἶναι διαρκῶς καί ὅλο καί περισσότερο ἀφοσιωμένος στόν Θεό.

Καί αὐτό τό χαρακτηριστικό τῆς προς Θεόν αγάπης ἐκφράζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος γράφοντας γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο ὅτι «τόν Θεόν ... αγαπήσας, ἐξέφυγες ὑλικήν προσπάθειαν καί τοῦ κόσμου τό ἄστατον».

Εἶχε τή δυνατότητα καί τά χαρίσματα νά σταδιοδρομήσει στόν κόσμο καί στά βασιλικά ἀνάκτορα ὁ ἅγιος Γρηγόριος, καθώς καί ἀπό ἀριστοκρατική οἰκογένεια κατήγετο καί μόρφωση καί σοφία κοσμική διέθετε, ὥστε νά θαυμάζεται καί ἀπό τόν ἴδιο τόν αὐτοκράτορα. Ὅμως ἡ αγάπη προς τόν Θεό τόν εἴλκυε μακριά ἀπό τήν

προσπάθεια του κόσμου, στον οποίο τίποτε δεν είναι σταθερό και μόνιμο. Τόν εΐλκυε μέ τόση δύναμη, ὥστε προτίμησε νά ανταποκριθεῖ στον λόγο του Κυρίου, νά ἄρει δηλαδή τόν σταυρό του καί νά τόν ἀκολουθήσει, γιά νά εἶναι διαρκῶς μαζί του, ἔνωμένος μέ αὐτόν πού ἀγάπησε ἐκ νεότητός του.

Σταυρός γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ δεν ἦταν μόνο ἡ μοναχική ζωή τήν ὁποία ἐπέλεξε, ἐγκαταλείποντας τά πάντα, ἀλλά ὅλες οἱ δυσκολίες καί οἱ δοκιμασίες πού ἀντιμετώπισε στή ζωή του ἀπό ὁρατούς καί ἀοράτους ἐχθρούς, οἱ ὁποῖες τόν ἀνάγκασαν νά φύγει ἀπό τό Ἅγιο Ὅρος καί νά ἔλθει στή Βέροια, ἀλλά καί νά ἐπιστρέψει στήν Κωνσταντινούπολη γιά νά ὑπερασπισθεῖ τήν ὀρθόδοξη πίστη.

Ἦταν οἱ πειρασμοί πού ἀντιμετώπισε ἐξαιτίας τῶν αἵρετικῶν ἀλλά καί τῶν ζηλωτῶν πού ἐμπόδισαν τήν ἐνθρόνισή του στή Μητρόπολη τῆς Θεσσαλονίκης, καί αὐτοί πού συνήντησε ὡς αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων.

Ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόν ἀξίωσε μεγάλων δωρεῶν, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι αὕτη πού δίδει στον ἄνθρωπο τή δυνατότητα νά ζεῖ στή γῆ ἀλλά νά ἀκολουθεῖ τόν Χριστό. Νά ζεῖ ἐν σώματι ἀλλά νά ἔχει μέσα του τή χάρη τοῦ Θεοῦ πού τόν μεταποιεῖ, πού τόν μεταρσιώνει, πού τόν κάνει νά βλέπει ὄχι μόνο μέ τά μάτια τοῦ σώματος ἀλλά καί τῆς ψυχῆς· πού τόν ἀξιώνει νά κατανοεῖ, ἔστω καί ἐν ἐσόπτρῳ καί αἰνίγματι, τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτά ἀξιώθηκε νά δεῖ καί νά ψηλαφίσει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος μέ τή ζωή του παρακινεῖ καί ἐμᾶς πού τόν τιμοῦμε ἀπόψε νά ἀγαπήσουμε καί νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό πραγματικά καί οὐσιαστικά, ὄχι μόνο μέ τά λόγια ἀλλά μέ τή ζωή μας καί μέ τήν ψυχή μας, γιά νά ζοῦμε ὄντως ἐν Χριστῷ.

Αὕτη τή ζωή καλούμεθα ὅλοι οἱ πιστοί νά ζήσουμε, ἰδιαιτέρως ὅμως ὅσοι ἐπιλέγουν τόν δρόμο τῆς ἀφιερώσεως στον Χριστό πού ἐπέλεξε καί σύ μέ τή μοναχική σου κουρά.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό πού γέμιζε τή ζωή σου ἀπό τά μαθητικά σου χρόνια καί ὁδήγησε τά βήματά σου κοντά στήν Ἐκκλησία θά πρέπει νά εἶναι στό ἐξῆς ἀκόμη μεγαλύτερη καί ἀποκλειστικότερη. Γιατί ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό οὔτε μπορεῖ οὔτε πρέπει νά συνδυάζεται μέ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀγάπη.

Ὅποιος ἀγαπᾶ πραγματικά τόν Θεό, δεν ἐπιθυμεῖ τίποτε ἄλλο ἀπό ὅσα ἐπιθυμοῦν καί ἐπιδιώκουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλά τό μόνο πού ἐπιθυμεῖ, εἴτε βρίσκεται στον κόσμο εἴτε ἐκτός τοῦ κόσμου, εἶναι νά εἶναι προσηλωμένος στον Θεό. Ἡ προσήλωση αὕτη στον Θεό πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν προσευχή, μέ τή μελέτη, μέ τήν ὑπακοή στήν Ἐκκλησία καί τόν Ἐπίσκοπο, μέ τόν προσωπικό ἀγώνα τῆς

νεκρώσεως τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ταπεινοφροσύνης, πληροῖ τήν ψυχή τοῦ μοναχοῦ, ὥστε νά θεωρεῖ τά πάντα γύρω του εὐτελεῖ καί ἀνάξια τοῦ ἐνδιαφέροντός του, κενά περιεχομένου καί οὐσίας, νά τά θεωρεῖ σκύβαλα.

Ἔτσι αἰσθανόταν καί ἔτσι ζοῦσε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, κατά τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ ὁποίου ἀξιώθηκες ἀπό τόν Θεό νά ἐνδυθεῖς τό μοναχικό τριβώνιο. Ἔτσι αἰσθανόταν εἴτε βρισκόταν στό Ἅγιον Ὄρος εἴτε στή Σκήτη τῆς Βεροίας εἴτε στά αὐτοκρατορικά ἀνάκτορα ἢ τόν ἐπισκοπικό θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἔτσι ὅμως αἰσθανόταν καί ὁ νέος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὅσιος Ἰερώνυμος ὁ Σιμωνοπετρίτης, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἔλαβες ἀπόψε μέ τή μοναχική σου κουρά καί θά φέρεις στό ἐξῆς.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔφλεγε τήν ψυχή του καί γι' αὐτό δέν ὑπολόγιζε οὔτε τίς κακίες οὔτε τίς συκοφαντίες οὔτε τίς ἀδικίες τῶν ἀνθρώπων καί τῶν συμμοναστῶν του. Τό μόνο πού τόν ἀπασχολοῦσε καί τό μόνο πού ἐπεδίωκε ἦταν νά εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί νά ἀκολουθεῖ τόν Δεσπότη Χριστό ἐν παντί.

Καί εὐαρέστησε στόν Θεό καί ἀγιάσθηκε καί τιμᾶται καί στή γῆ καί στόν οὐρανό, ὅπως καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ὁ ἀπόστολος Φίλιππος καί ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, ὁ νεομάρτυς, τούς ὁποίους ἐορτάζουμε σήμερα.

Εὐχομαι, λοιπόν, πατρικά νά ἀξιωθεῖς καί σύ μέ τόν ἀγώνα σου καί τήν ὑπακοή σου καί διά πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τῶν προστατῶν ἁγίων τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς καί ἰδιαιτέρως τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί τοῦ προστάτου σου ὁσίου Ἱερωνύμου, νά εὐαρεστήσεις στόν Θεό ἐπιδιώκοντας πάντοτε νά ἀκολουθεῖς τόν Χριστό, γιά νά εἶσαι ἄξιος τῆς ἀγάπης του.

Ἐνα πράγμα ζητᾶ ἀπό ὅλους μας ὁ Χριστός καί τό εἶπε στόν ἅγιο Ἱερώνυμο, ὅχι τόν νέο τοῦ ὁποίου τό ὄνομα πῆρες, ἀλλά τόν παλαιό ἀσκητή, ὁ ὁποῖος εἶχε τή χάρη καί τήν εὐλογία νά εὐρίσκεται πλησίον τοῦ σπηλαίου τῆς γεννηθέντος Κυρίου. Καί ἕνα βράδυ τῶν Χριστουγέννων παρακαλοῦσε ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος καί τοῦ ἔλεγε: «Κυρίέ μου, τί νά σοῦ προσφέρω;». Καί ἄκουσε τή φωνή τοῦ Κυρίου νά τοῦ λέγει: «Ἱερώνυμε, ἐκεῖνο πού θέλω ἀπό σένα εἶναι οἱ ἁμαρτίες σου». Ἡ μεγαλύτερη προσφορά πού μπορούμε νά κάνουμε στόν Χριστό εἶναι νά τοῦ προσφέρουμε ἐν μετανοίᾳ τίς ἁμαρτίες μας, γιά νά μᾶς ἐλεήσει.

Ἄς ἔχουμε τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί τοῦ ἁγίου Ἱερωνύμου.

